

«Μὴ φοβοῦ»: Ὃταν ο Χριστὸς μπαίνει στο πλοίο της ζωῆς μας

/ Γνώμες

- **Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.**

Μετά την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, η αγία Εκκλησία όρισε να αρχίζει η ανάγνωση του Ευαγγελίου του Λουκά στην ευαγγελική περικοπή κάθε Κυριακής.

Κυριακή Α΄ Λουκά, και η διήγηση μάς αναφέρει την θαυμαστή αλιεία και την κλήση των πρώτων μαθητών στη λίμνη της Γεννησαρέτ. Όπως μάς αναφέρει και ο Ευαγγελιστής Λουκάς, ο Χριστός στέκεται «παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ» και αντικρύζει τους ψαράδες, οι οποίοι δεν έπιασαν κανένα ψάρι όλο το βράδυ.

Τότε, ο Χριστός επιβιβάζεται στο πλοίο του Σίμωνα και του λέει: «Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν». Και τότε, ο Σίμωνας

εμπιστεύεται το Χριστό, και όχι την εμπειρία του όλα τα χρόνια στη θάλασσα, στον καιρό, στο νερό, και ρίχνει τα ψάρια «ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον».

Και, εκείνη τη στιγμή, γίνεται το θαύμα. Το άδειο δίκτυ γεμίζει με ψάρια. Όμως, γίνεται και κάτι άλλο την ίδια στιγμή· ο άνθρωπος γεμίζει με μία νέα εμπειρία ζωής. Εκεί που υπάρχει η αποτυχία, ο Χριστός τη μεταμορφώνει σε κάτι άλλο. Σε κάτι διαφορετικό.

Ο Πέτρος, όμως, φοβάται μπροστά στο θαύμα του Χριστού. «ἔξελθε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε», ήταν η απάντηση του Σίμωνα. Για να ακούσει τον πιο παρήγορο λόγο του Χριστού «μὴ φοβοῦ». Ούτε φωνές, ούτε κραυγές, ούτε επίπληξη. Δύο παρήγορες λέξεις.

Ο Σίμοντας Πέτρος γνωρίζει την αναξιότητά του. Γνωρίζει ότι δεν είναι άξιος για την άπειρη αγάπη του Θεού. Δεν είναι μόνο ο φόβος που τον καταβάλλει. Από την άλλη πλευρά, γνωρίζει πολύ καλά ο Χριστός ότι ο Σίμοντας δεν είναι τέλειος. Δεν περιμένει ο Χριστός να γίνει τέλειος. Του δείχνει ότι η αδυναμία του Θεού μετατρέπεται σε δύναμη και νέα αρχή, με τη Χάρη του Θεού.

Ας πάρουμε την ευαγγελική διήγηση στα μέτρα του καθενός μας.

Το πλοίο του Σίμωνα μπορούμε να το παρομοιάσουμε με τη ζωή μας. Πολλές φορές κοπιάζουμε, κουραζόμαστε, ρίχνουμε τα δίκτυα μας στη φουρτουνιασμένη κοινωνία και τα μαζεύουμε άδεια. Η απογοήτευση κατακλύζει τον εσωτερικό μας κόσμο και νομίζουμε ότι οι προσπάθειες που κάνουμε είναι κενές· δεν έχουν απολύτως κανένα νόημα.

Εκείνη την ώρα, τη στιγμή της αποτυχίας, έρχεται ο Χριστός. Μάς δίνει το χέρι Του για να σηκωθούμε ξανά. Μέσα στην απογοήτευση, στην απελπισία και στον φόβο έρχεται μία ακτίδα φωτός.

Θα Του κάνουμε χώρο στο πλοίο μας για να μπει μέσα;

Ή θα Τον αφήσουμε απ’ έξω;

Όταν μπαίνει ο Χριστός στο πλοίο, δεν σημαίνει ότι παύουν οι φουρτούνες και οι τρικυμίες. Σημαίνει ότι δεν παλεύουμε μόνοι μας. Δεν είμαστε μόνοι μέσα στη φουρτούνα της ζωής.

Η παρουσία Του, μέσα στη ζωή, δεν σημαίνει μία ζωή χωρίς δυσκολίες και χωρίς κόπους. Σημαίνει ότι έχουμε μία ελπίδα, μία παρηγοριά. Έναν φωτεινό φάρο μέσα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Το «μὴ φοβοῦ» γίνεται μία κινητήρια δύναμη στη

ζωή μας, για να προχωρήσουμε από την αδυναμία στη δύναμη που προσφέρει ο Θεός.

Ο Πέτρος αφήνει τα πάντα (καράβια, δίκτυα, παλιά ζωή) για να ακολουθήσει το Χριστό. Δεν είναι η παλιά του ζωή ο προορισμός του. Αλλά προορισμός γίνεται η ζωή με το Χριστό. Ο Χριστός του ανοίγει έναν καινούργιο κόσμο μπροστά του.

Ο Χριστός, και σήμερα, στέκεται στην ακτή της δικής μας ζωής.

Θα Του αφήσουμε χώρο να μπει μέσα;

Ή θα Τον αφήσουμε στην ακτή;

Εκεί που υπάρχει ο φόβος μας, εκεί συναντάμε το Χριστό.

Όταν μπαίνει ο Χριστός στο πλοίο μας, και τα πιο άδεια δίκτυα μπορούν να γίνουν αφορμή για μία καινούργια αρχή.